

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 332/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., B., zastúpeného A., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. P. Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/49/2011 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 10/2010 z 9. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2012 doručená sťažnosť F. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/49/2011 po právoplatnosti nálezů ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 10/2010 z 9. marca 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sa vedie od 10. júla 2003 konanie pod sp. zn. 15 C/101/2003 „o určenie výšky nájomného a služieb s ním spojených“, v ktorom je sťažovateľ označený ako odporca.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem podrobnej chronológie úkonov okresného súdu a účastníkov konania v závere uvádza, že 11. februára 2011 bol spis okresného súdu predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, ale do podania sťažnosti ústavnému súdu vo veci samej ešte krajský súd meritórne nerozhodol.

Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ doručil 30. novembra 2011 krajskému súdu „Žiadosť o zaslanie správy o stave konania“, na ktorú krajský súd nereagoval, preto podal 9. mája 2012 opätovnú žiadosť.

Keďže krajský súd od 11. februára 2011 vôbec nekoná aj napriek nálezů ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 10/2010 z 9. marca 2010, ktorým vyslovil porušenie jeho práv postupom okresného súdu v tejto veci, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/49/2011 aj krajský súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal krajskému súdu vo veci konať.

Domáha sa tiež priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti i navrhovaného petitu je zrejmé, že sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní krajského súdu, ktorý nekonal o jeho odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu po dobu 16 mesiacov, od 11. februára 2011, keď bol spis predložený krajskému súdu, až do podania sťažnosti ústavnému súdu (12. jún 2012), čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru)

môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd po preskúmaní s'ťažnosti konštatuje, že s'ťažnosť s'ťažovateľa je na prvý pohľad zjavne neopodstatnená, pretože samotnú namietanú dĺžku odvolacieho konania pred krajským súdom (spolu 16 mesiacov) nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeranú a ani celé toto obdobie ako zbytočné priet'ahy, keďže je potrebné brať na zreteľ aj čas nevyhnutný na štúdium obsiahleho spisového materiálu predloženého prvostupňovým súdom, ako aj skutočnosť, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok a odvolací súd vec uzatvára právoplatne.

Z judikatúry ústavného súdu navyše vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03, III. ÚS 359/08).

Ústavný súd na základe uvedeného s'ťažnosti, ktorou s'ťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/49/2011, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že podľa jeho názoru doterajšia namietaná dĺžka konania pred krajským súdom nesignalizuje v súčasnosti reálnu možnosť zbytočných priet'ahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie iba vo vzťahu ku krajskému súdu.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že s'ťažnosť s'ťažovateľa je aj neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak s'ťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež vyžaduje, aby preukázal využitie právneho prostriedku ochrany, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti predsedovi príslušného všeobecného súdu.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listín však nevyplýva, že by sťažovateľ podal osobne alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súvislosti s namietanými zbytočnými prietahmi v predmetnom konaní kvalifikovanú sťažnosť podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. ustanovení zákona o súdoch predsedovi krajského súdu. Sťažovateľ sa o tom v sťažnosti ani nezmieňuje a ku svojmu podaniu nepriložili kópiu sťažnosti adresovanej predsedovi krajského súdu. Okrem toho mal pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj ďalší účinný prostriedok nápravy - žiadať o prešetrenie vybavenia sťažnosti (ak ju podal a ak krajský súd na ňu nereagoval) aj predsedu súdu vyššieho stupňa (§ 63 ods. 2 zákona o súdoch) alebo ministerstvo [podľa § 67 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch], čo však tiež z jeho sťažnosti nevyplýva.

Ústavný súd nemohol považovať za účinný prostriedok nápravy podanie jeho žiadostí o zaslanie správ o stave konania z novembra 2011 a mája 2012, ktoré adresoval iba krajskému súdu, ak navyše tieto nepriložil k svojej sťažnosti ako dôkaz (§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe uvedených skutočností preto ústavný súd mohol sťažnosť sťažovateľa odmietnuť tiež pre neprípustnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde a nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom krajského súdu v nej stále dochádza k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť (obdobne I. ÚS 182/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012